

Arrest

nr. 258 142 van 13 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat S. SAROLEA, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 3 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 24 september 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 15 februari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u op X 1995 geboren in San Salvador in het gelijknamige departement. U woonde heel uw leven in Colonia Guadacanal, in Ciudad

Delgado in het departement San Salvador. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen. U studeerde ongeveer twee jaar industrieel ingenieur aan de Universidad Tecnológica de El Salvador maar u maakte deze studies niet af omdat u deze moeilijk kon combineren met uw werk. U werkte voor uw vertrek naar België als mecanicien.

Op 29 mei 2019 was u in een popuseria aan het wachten op uw eten toen er plots een man werd neergeschoten door twee individuen op een moto. Hierna kwam u uit angst gedurende twee weken uw huis niet meer uit.

Op 27 juni 2019 was u op weg naar uw werk toen u een bendelid in de buurt van uw huis zag. Hij sprak u aan en zei dat hij met u wou praten. U had dit bendelid reeds eerder gezien en hij staat op de lijst van de honderd meest gezochte personen in El Salvador. U zei dat u niet met hem kon praten, aangezien u moest gaan werken. U ging daarop ook gewoon gaan werken.

In de weken daarop zag u dat de bendeleden vaker aanwezig waren in de zone waar u woonde. Ze passeerden dicht bij uw huis en bleven ook een tijdje in de zone hangen. Dit was vreemd want de bende had normaal een bepaalde sector en waar u woonde hoorde daar niet bij.

Op 16 juli 2019 werd u een tweede keer benaderd door de bendeleden. U was opnieuw op weg naar uw werk en de bendeleden stonden op dezelfde plaats als waar ze u de eerste keer benaderd hadden. Ze zeiden dat u niet bang hoeft te zijn en dat er niets ging gebeuren. Ze wouden enkel met u spreken. U zei dat dat niet ging, want dat u te laat zou zijn voor uw werk. In de namiddag, rond 15 uur, werd u opnieuw op dezelfde plaats opgewacht door bendeleden. Opnieuw zei u dat u niet met hen kon spreken, want dat u thuis zaken had te regelen met de familie.

Na die benadering besloot u uw routine volledig te veranderen. U ging niet meer weg met vrienden en ging enkel nog buiten om te gaan werken. U zag ook hoe de bendeleden u in de gaten hielden en nagingen op welke tijdstippen u vertrok en terugkwam. Ze hielden alles wat u deed in het oog.

Op 3 augustus 2019 vond de derde ontmoeting plaats. U kwam terug van de winkel en een bendelid sprak u aan en zei dat ze niet meer zoveel geduld hadden en met u moesten spreken. U antwoordde niet en ging gewoon naar huis. Na deze benadering kwam u enkel nog buiten om te gaan werken en uw moeder vergezelde u dan telkens.

Op 13 september 2019 kwamen er drie bendeleden langs op uw werk. Ze vroegen naar u, maar uw baas zei dat u nog niet op het werk was. Toen u in de namiddag naar huis ging van uw werk, zag u dat de bendeleden u opnieuw aan het opwachten waren. U vertelde dat aan uw baas en hij is dan samen met nog twee andere jongens die er werkte met u mee naar huis gewandeld. Na die datum verliet u het huis niet meer.

U verliet El Salvador op 28 september 2019 en kwam aan in België op 30 september 2019. Op 3 oktober 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u vermoord te worden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; uw rijbewijs; uw identiteitskaart; een krantenartikel met een foto van het bendelid dat u benaderde; een klacht; online krantenartikels; papieren krantenartikels; krantenartikels over de moord waar u getuige van was.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten, de situatie in uw land van herkomst, en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk

heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

U stelt namelijk dat u meermaals benaderd werd door bendeleden omdat ze met u wilden spreken. U denkt dat dit was doordat u getuige was van een moord die door hen gepleegd werd op 29 mei 2019 en dat ze u daardoor zouden willen vermoorden of zouden willen inlijven bij de bende om u het zwijgen op te leggen (CGVS, p.15). Er dient echter te worden opgemerkt dat u blijkbaar probleemloos onder elke benadering uit bent kunnen komen door bijvoorbeeld te stellen dat u moest gaan werken of dat u nog iets voor de familie diende te doen (CGVS, p.8-9). Dit dan ook naar eigen zeggen tot zeven à negen keer toe (CGVS, p.16). Ook hebben de bendeleden nooit naar het incident verwezen wanneer ze u benaderden (CGVS, p.13), ook maar enige bedreiging naar u toe geuit of ooit een wapen op u gericht (CGVS, p.15). U stelt te vermoeden dat de bende u uiteindelijk op 13 september, meer dan drie maanden na het incident in de popuseria, opwachtte met de bedoeling om u te vermoorden (CGVS, p.15). Dat u blijkbaar probleemloos onder elke benadering van de bende uit zou kunnen komen zijn met een simpel excuus, komt niet geloofwaardig over. Een bende zou in normale omstandigheden al niet op die wijze met zich laten sollen. Dat u dit gedurende maanden zou hebben kunnen doen terwijl de bende u zou vrezen als getuige van een moord is echter nog ongeloofwaardiger daar u dan elke dag dat u langer vrij rondliep een gevaar voor hen zou vormen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u na de moord niet naar de autoriteiten bent gestapt (CGVS, p.11) en dat u de bendeleden die de moord pleegden niet had herkend, aangezien enkel hun ogen zichtbaar waren (CGVS, p.10). Dat de bende zich dan toch genoodzaakt zou voelen om u te intimideren of u om die reden te vermoorden is dan ook weinig aannemelijk. U kon namelijk toch niet tegen hen getuigen, want u wist niet wie exact de moord had gepleegd en u heeft dit ook niet gedaan, want u bent nooit naar de politie gestapt om een verklaring over de moord af te leggen (CGVS, p.11).

Voorts stelt u benaderd te zijn geweest door een bendelid genaamd Mario Alfredo Ayala Mancía over wie u tevens een krantenartikel neerlegt (document 4). In het krantenartikel wordt vermeld dat deze man afkomstig is van Ciudad Delgado en dat hij bij de 100 meest gezochte Salvadoranen. Het is nogmaals niet geloofwaardig dat een bendelid dat gezocht wordt voor moord en afpersing u meermaals zou aanspreken om met u te babbelen en u zonder meer laat gaan wanneer u dit weigert. Bovendien maakt u van dit bendelid geen melding in de klacht die u neerlegde bij de procureur-generaal, iets wat echter wel verwacht kan worden indien u werkelijk door deze man benaderd zou zijn geweest. Ook is het opmerkelijk dat u zijn naam niet weet. U stelt namelijk dat u denkt dat hij Carlos Mario heet (CGVS, p.14). Wanneer u werkelijk door hem zou zijn benaderd en u bovendien een krantenartikel over hem neerlegt, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat u zijn naam wel zou weten. Tevens is het weinig waarschijnlijk dat die man zich nog zo publiekelijk zou vertonen in Ciudad Delgado wanneer in de kranten staat dat hij van daar afkomstig is en gezocht wordt door de politie. Dit ondermijnt dan ook nog verder de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Het door u neergelegde krantenartikel over deze man wijzigt deze vaststellingen geenszins.

Ook blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw familie na uw vertrek nog problemen heeft gekend. Nochtans wonen ze nog steeds op hetzelfde adres (CGVS, p. 4) en zou de bende weten waar u woonde (CGVS, p.13). Indien de bende u werkelijk zou willen vermoorden omwille van de moord waar u getuige van was, kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat ze dan wel via uw familie zouden proberen achterhalen waar u zich bevindt. Ook bent u na het laatste incident op 13 september nog tot aan uw vertrek op 28 september in hetzelfde huis gewoond en bent u evenmin nog benaderd geweest door de bendeleden (CGVS, p.15). Dit doet dan ook opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Tevens dient er te worden opgemerkt dat u nagelaten heeft bescherming te zoeken in uw land van herkomst. U stelt dat u geen klacht wou indienen bij de politie omdat daar veel corruptie is en ze informatie doorspelen aan de bende, wat uw dood zou kunnen betekenen. Echter diende u nadien wel klacht in bij de procureur-generaal omdat volgens u dit de enige instantie is waarbij u klacht kon indienen zonder dat er info aan de bendes zou worden doorgegeven (CGVS, p.16). Zij werken namelijk niet samen met bendeleden (ibid.). Het is dan ook opmerkelijk dat u deze klacht bij de procureur-generaal louter indiende voor migratiedoeleinden, zoals vermeld staat in de klacht, en omdat u het wou gebruiken als bewijs van wat u was overkomen (CGVS, p.17). Ook maakt u in de klacht enkel melding van één enkele benadering door bendeleden eind juni 2019 en vermeldt u niks over de benaderingen op

de overige data die u wel aanhaalt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Gezien deze klacht louter gebaseerd is op uw verklaringen en niet op een onafhankelijk onderzoek en gezien uw verklaringen omtrent de reden waarom u de klacht indiende, heeft dit document een erg gesolliciteerd karakter, wat de bewijswaarde ervan in grote mate aantast. Bijgevolg kan dit document bovenstaande vaststellingen niet wijzigen en versterkt het enkel nog het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen.

Ten slotte is het frappant dat u, gevraagd naar wat u specifiek vreest bij terugkeer naar El Salvador, stelt te vrezende vermoord te worden en dat u dan verwijst naar de algemene situatie in El Salvador in plaats van naar uw specifieke problemen (CGVS, p.17). U stelt namelijk dat moorden in El Salvador normaal zijn geworden en dat personen er regelmatig verdwijnen (ibid.). Ook verwijst u naar de moord op uw neef, maar de reden waarom hij vermoord werd weet u echter niet (CGVS, p.17-18). Deze verklaringen doen dan ook vermoeden dat u louter omwille van de algemene situatie in El Salvador bent vertrokken en niet zozeer omdat u persoonlijk problemen kende met de bende. Dit doet dan ook nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

De overige door u neergelegde documenten veranderen evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw rijbewijs bevatten namelijk louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet ter discussie staan. De krantenartikels over de moord waar u getuige van zou zijn geweest, bevestigen enkel dat er inderdaad iemand vermoord werd toen die op zijn eten aan het wachten was aan een popuseria. Over uw aanwezigheid bij dit incident kan er echter niets uit worden afgeleid. Wat betreft de overige krantenartikels die u neerlegt, dient te worden opgemerkt dat deze over de algemene situatie in El Salvador gaan en niet zozeer over uw persoonlijke situatie. Ze kunnen bovenstaande vaststellingen dan ook niet wijzigen.

Gezien de bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan door u ingeroepen feiten. Deze kunnen dan ook geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie

van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”*, en van *“het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*.

Hij benadrukt vooreerst een aantal elementen uit zijn vluchtrelaas waarvan hij stelt dat deze niet worden betwist, met name:

- het feit dat zijn colonia wordt gedomineerd door de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13);
- het feit dat een man werd vermoord in de popuseria dichtbij verzoekers huis;
- het feit dat hij een klacht bij de Procuraduria heeft ingediend.

Hij kaart voorts de hoge onveiligheid in El Salvador aan en vraagt het voordeel van de twijfel. Hij wijst er tevens op dat hij valt onder een categorie van personen die een verhoogd risico lopen om het doelwit te worden van bendegerelateerd geweld, met name :

- *“getuigen en slachtoffers van misdaden gepleegd door bendes”*;
- *“personen die door een bende worden beschouwd als strijdig met haar regels of als verzet tegen haar gezag”*;

Verzoeker verwijst nog naar de veiligheidssituatie van zogenaamde ‘returnees’ en betoogt dat hij een risico zal lopen om te worden vervolgd daar hij reeds eerder werd benaderd door bendeleden.

Verzoeker gaat vervolgens in op de verschillende motieven in de bestreden beslissing op grond waarvan zijn relaas ongeloofwaardig wordt geacht en tracht deze motieven te weerleggen. Hij benadrukt de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en bekritiseert onder meer de subjectieve beoordeling in de bestreden beslissing.

Wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador werpt verzoeker op dat het daar aanwezige geweld wel degelijk willekeurig is en kadert binnen een binnenlands gewapend conflict.

2.2. Ter ondersteuning van het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd:

- stuk 3: UNHCR Rapport 2016;
- stuk 4: HRW Rapport, 2020;
- stuk 5: COI FOCUS, *“situation sécuritaire”*;
- stuk 6: Pagina van de FOD Buitenlandse Zaken met reisinformatie betreffende El Salvador;
- stuk 7: Artikel *“Asile et preuve: de la suspicion à la conviction”*;
- stuk 8: UNHCR Rapport 2010 ;
- stuk 9: COI FOCUS, *“Retour des ressortissants”*;
- stuk 10: Foto van bendelid Mario Alfredo Ayala Mancia in de krant.

3. Voorafgaand

3.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de

middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart dat hij in El Salvador getuige zou zijn geweest van een moord gepleegd door leden van de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) en hij vreest dat bendeleden hem daardoor zouden willen vermoorden of willen inlijven bij de bende om hem het zwijgen op te leggen.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van

justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel zou vallen – in casu als getuige van een misdaad gepleegd door een bende dan wel omdat hij wordt gezien als een persoon die zich verzet tegen de autoriteit van een bende –, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*, p. 28).

Het risico voor de verzoeker moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld te worden aan vervolging of ernstige schade, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

4.3. De commissaris-generaal besluit op basis van de verklaringen van verzoeker en de door hem neergelegde klacht bij La Procuraduria (het bureau van de procureur-generaal van de republiek El Salvador) dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. Hij stelt onder meer vast dat (i) de werkwijze van de bendeleden niet aannemelijk is, (ii) het niet geloofwaardig is dat verzoeker, die zou zijn benaderd door het beruchte bendelid genaamd Mario Alfredo Ayala Mancía waarover hij een krantenartikel neerlegt, de naam niet kent van dit bendelid en in de klacht bij de procureur-generaal geen melding maakte van dit bendelid, (iii) nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie na zijn vertrek nog problemen heeft gekend, en (iv) verzoeker de klacht bij de procureur-generaal louter heeft ingediend voor migratiedoeleinden en de inhoud ervan niet overeenstemt met zijn verklaringen zoals afgelegd bij het CGVS.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

4.4. De Raad wijst erop dat de moord op 29 mei 2019 op een persoon die op zijn eten aan het wachten was aan een popuseria hier niet ter discussie staat, zoals genoegzaam blijkt uit de krantenartikelen die verzoeker heeft voorgelegd (AD CGVS, stuk 5, map met documenten, nr. 8)

Evenwel kan uit deze krantenartikelen op zich niet worden afgeleid dat verzoeker getuige was van de moord op 29 mei 2019 of daar enigszins aanwezig was.

Verder blijft verzoeker in gebreke om aannemelijk te maken dat hij als gevolg van deze moord een individueel en persoonlijk risico loopt.

Gelet op de aanwezigheid van de bendeleden van MS-13 in zijn wijk en gelet op de beruchte reputatie en werkwijze van deze bende die erom bekend staat meedogenloos te zijn en geweld niet te schuwen, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie (zie in deze zin UNHCR Guidelines, p. 31; COI Focus 12 oktober 2020, p. 16), treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij het niet geloofwaardig acht dat verzoeker probleemloos onder elke benadering uit gekomen zou zijn door simpelweg te stellen dat hij moest gaan werken of dat hij nog iets voor de familie diende te doen (NPO, p.8-9), en dit naar eigen zeggen tot zeven à negen keer toe (NPO, p.16). Verzoeker wijst in voorliggend verzoekschrift dan wel op de onvoorspelbaarheid van de bendeleden en het toenemend/veranderend karakter van de bedreigingen, maar in verzoekers geval namen de bendeleden gedurende maanden een milde houding

aan en zou hij reeds tot zeven à negen keer toe benaderd zijn geweest, telkens zonder veelbeduidende gevolgen. Bij deze benaderingen zouden de bendeleden overigens nooit hebben verwezen naar het incident waarvan verzoeker getuig was (NPO, p.13), zouden ze geen enkele bedreiging naar hem toe hebben geuit of ooit een wapen op hem hebben gericht (NPO, p.15). Dit terwijl getuige zijn van een misdrijf blijkens de beschikbare informatie een ononderbroken reeks risico's met zich meebrengt die in elk stadium van het proces groter worden voor de persoon zelf maar ook voor de familie en kan leiden tot doodsbedreigingen, martelingen of moord (COI Focus "*El Salvador – Situation Sécuritaire*", 12 oktober 2020, p. 16). Dat verzoeker probleemloos maandenlang telkens onder elke benadering van de bende uit kon komen met een simpel excuus terwijl de bende hem zou vrezen als getuige van een moord, zonder enige represaille, is gelet op de modus operandi van de bendes in El Salvador en de werkelijke situatie aldaar niet geloofwaardig. Deze vaststelling klemt des te meer daar verzoeker elke dag dat hij langer vrij rondliep een gevaar voor hen zou vormen. Uit de landeninformatie aangebracht door beide partijen blijkt dat sommigen getuigen worden vermoord door bendeleden om hun stilzwijgen te garanderen, zelfs wanneer zij de misdrijven waarvan zij getuige waren niet formeel hebben aangegeven bij de overheden (UNHCR guidelines, p. 32). In deze optiek kan dan ook niet worden aangenomen dat de bendeleden, die verzoeker het zwijgen willen opleggen, maandenlang zouden afwachten tot wanneer verzoeker zinnens was met hen te spreken.

Ook in de veronderstelling dat ze zich voor hem zijn gaan interesseren met het oog op rekrutering, is deze milde en terughoudende houding die de bendeleden zouden hebben aangenomen ten aanzien verzoeker allerminst aannemelijk. Dergelijke houding valt immers moeilijk te rijmen met de algemene informatie die bestaat over bendeleden in El Salvador en waaruit blijkt dat zij die weigeren om tot een bende toe te treden, wanneer hen dat wordt gezegd, zeer kwetsbaar zijn voor extreme represailles (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 15, 18-19).

Voorts stelt verzoeker dat hij werd benaderd door een bendelid genaamd Mario Alfredo Ayala Mancia over wie hij tevens een krantenartikel neerlegt (map met documenten, nr. 4; verzoekschrift stuk 10). In het krantenartikel wordt vermeld dat deze man afkomstig is van Ciudad Delgado en dat hij behoort tot de 100 meest gezochte Salvadoranen. De commissaris-generaal merkt hierbij terecht op dat het niet geloofwaardig is dat een bendelid dat wordt gezocht voor moord en afpersing verzoeker meermaals zou aanspreken om met hem te babbelen en hem dan zonder meer laat gaan wanneer hij dit weigert. Verzoeker betwist in voorliggend verzoekschrift niet dat dit bendelid gevaarlijk is en een van de meest gezochte mannen van het land is, maar meent dat dit niet betekent dat hij systematisch elke persoon die zich tegen zijn bevelen verzet doodt of aanvalt. Verzoeker gaat er met deze repliek echter aan voorbij dat hij wel tot zeven à negen keer toe heeft geweigerd in te gaan op de eisen van dit beruchte bendelid. Blijkens de door beide partijen bijgebrachte informatie over de modus operandi van bendeleden in El Salvador, zijn bendeleden in beginsel nochtans meer doortastend en agressief in hun manier van aanpak, zeker indien zij worden genegeerd in hun eisen. Gelet ook op de beruchte reputatie van dit specifieke bendelid, is de milde en terughoudende houding die hij maandenlang zou hebben aangenomen ten aanzien verzoeker, allerminst aannemelijk.

Verder is het frappant dat verzoeker de naam van dit beruchte bendelid niet weet. Verzoeker spreekt dit tegen en benadrukt dat hij hem kende onder zijn bijnaam "*Cuervo*". Uit zijn verklaringen bij het CGVS blijkt evenwel dat, hoewel hij inderdaad op de hoogte was van diens bijnaam, hij verkeerdelijk zei dat hij Carlos Mario heet (NPO, p.14). Indien verzoeker werkelijk door hem zou zijn benaderd en hij bovendien een krantenartikel over hem neerlegt, kan er redelijkerwijs worden verwacht dat hij, naast de bijnaam, zijn echte naam wel zou weten, gelet op de beruchte reputatie en publieke bekendheid van dit bendelid. Het krantenartikel over deze man, met zijn foto, zoals gevoegd bij het verzoekschrift, wijzigt deze vaststellingen niet maar bevestigt eerder het voorgaande.

4.5. Wat betreft de klacht die verzoeker op 30 juli 2019 bij La Procuraduria heeft neergelegd, wijst de Raad op wat volgt.

Vooreerst merkt de Raad op dat aan deze klacht slechts geringe bewijswaarde kan worden gehecht daar deze niet meer is dan een weergave van de loutere verklaringen van verzoeker op basis waarvan niet kan worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker verschaft geen informatie over de verder opvolging van deze klacht. Aldus blijkt niet dat de verklaringen van verzoeker inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Verzoeker geeft bij het CGVS ook aan dat deze instantie geen onderzoek doet (NPO, p. 17).

Volgens de bestreden beslissing staat in deze klacht vermeld dat verzoeker deze bij de procureur-generaal indiende, louter voor migratiedoeleinden.

Verzoeker houdt voor dat de bedoeling van deze klacht was om een officieel bewijs te hebben van wat hem was overkomen en benadrukt in het verzoekschrift dat hij dit niet om migratieredenen heeft aangevraagd nu hij er op dat moment nog niet aan dacht om het land te verlaten.

Na een vertaling door de tolk ter terechtzitting en geconfronteerd met de klacht, bevestigt verzoeker dat in de voorgelegde klacht wel degelijk wordt vermeld dat zijn klacht werd opgesteld voor migratiedoeleinden. Hij repliceert evenwel dat dit een standaardformulering uitmaakt waarop hij niet heeft gereageerd omdat hij meende dat dit later geen invloed zou hebben. Deze uitleg overtuigt niet. Dat een instantie als La Procuraduria in officiële klachten standaard zou vermelden dat deze werd ingediend om migratiedoeleinden zonder dat dit zo door de klager werd aangegeven, kan niet worden aangenomen. Hieruit volgt dan ook dat deze klacht een gesolliciteerd karakter vertoont, een element dat de bewijswaarde ervan verder aantast. De vaststelling dat verzoeker het tegendeel tracht voor te houden, versterkt enkel nog de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Bovendien blijken verzoekers verklaringen afgelegd bij het CGVS niet te stroken met de inhoud van deze klacht. Verzoeker maakt in de klacht van 30 juli 2019 vooreerst enkel melding van één enkele benadering door bendeleden eind juni 2019 en vermeldt verder niets over de benaderingen op de overige data die hij wel aanhaalt tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Ook zegt verzoeker in de klacht niets over het berucht bendelid, terwijl dit redelijkerwijze wel kan worden verwacht indien hij werkelijk door deze man zou zijn benaderd. Zijn verweer dat hij zo weinig mogelijk informatie in de klacht heeft vermeld voor het geval dat de informatie zou worden gelekt en de bendeleden hiervan zouden worden ingelicht, neemt de Raad niet aan. Verzoeker verklaart bij het CGVS immers dat hij er zeker van was dat deze instantie de informatie niet zou doorspelen aan bendeleden, reden waarom hij bij deze instantie wel een klacht durfde neer te leggen (NPO, p. 16). In dit opzicht mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker tijdens het neerleggen van een klacht bij een instantie die hij volledig vertrouwt, zijn problematiek volledig uit te doeken doet, te meer hij stelt dat hij een officieel bewijs wilde hebben van hetgeen hem was overkomen. Het gegeven dat verzoekers verklaringen afgelegd bij het CGVS niet overeenstemmen met de inhoud van de klacht, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen met de bendeleden van MS-13 omdat hij getuige zou zijn geweest van een van hun moorden.

4.6. Tot slot blijkt nergens uit verzoekers verklaringen dat zijn ouders en zus, bij wie hij woonde tot zijn vertrek uit El Salvador (NPO, p. 3), na zijn vertrek nog problemen hebben gekend. Nochtans wonen ze nog steeds op hetzelfde adres (NPO, p. 4) en zou de bende weten waar hij woonde (NPO, p.13). Ook bleef verzoeker na het laatste incident op 13 september 2019 nog tot aan zijn vertrek op 28 september in hetzelfde huis wonen, zonder dat hij nog is benaderd door de bendeleden (NPO, p.15). Indien ze verzoeker werkelijk zouden willen vermoorden of willen doen samenwerken, kan er redelijkerwijs worden verondersteld dat ze hem dan zouden zoeken op zijn verblijfplaats bij zijn ouders en via zijn familie zouden proberen achterhalen waar hij zich bevindt. Zijn repliek dat het probleem met de bendeleden in de eerste plaats persoonlijk was en geen betrekking had op zijn familie, biedt geen verklaring waarom de bendeleden hem nooit zijn komen opzoeken. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat getuige zijn van een misdrijf niet alleen risico's inhoudt voor de betrokkene zelf, maar ook voor zijn familie (COI Focus 12 oktober 2020, p. 16).

Dat de bendeleden, die verzoeker wisten wonen, geen verdere actie ondernamen om hem op het spoor te komen, beschouwt ook de Raad als een ernstige indicatie dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolging.

4.7. De overige door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw rijbewijs bevatten namelijk louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet ter discussie staan. (...) Wat betreft de overige krantenartikels die u neerlegt, dient te worden opgemerkt dat deze over de algemene situatie in El Salvador gaan en niet zozeer over uw persoonlijke situatie. Ze kunnen bovenstaande vaststellingen dan ook niet wijzigen.”*

4.8. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende pertinent en determinerend om geen geloof te hechten aan de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten en zijn bewering dat hij problemen heeft gekend met bendeleden van MS-13 omdat hij getuige zou zijn geweest van een van hun moorden.

Verzoekers kritiek op de overige motieven in de bestreden beslissing betreft overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als pertinente vaststellingen. Verzoekers kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken daar de voorgaande bevindingen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas voldoende schragen. Met het algemene verweer dat de verwerende partij hem nergens beticht van flagrante leugens, manifest tegenstrijdige verklaringen of een volstrekt incoherent vluchtrelaas, slaagt verzoeker er niet in concreet afbreuk doen aan voormelde pertinente bevindingen.

Bijgevolg is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Verzoeker kan de concrete problemen die hij zou hebben gehad niet aannemelijk te maken. In zoverre kan worden aangenomen dat hij getuige was van een misdaad gepleegd door een bende, maakt hij een individueel en concreet risico verbonden aan dit profiel niet aannemelijk aangezien hij, gelet op zijn ongeloofwaardig relaas, geenszins overtuigt dat hij omwille hiervan persoonlijke problemen heeft gekend.

Verzoeker kan zich verder niet beroepen op een ongeloofwaardig bevonden relaas om te stellen dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat hij ook hier een individueel en concreet risico aannemelijk maakt. Evenmin kan hij zich op het ongeloofwaardig bevonden relaas beroepen om te stellen dat hij een verhoogd risico loopt op rekrutering, waarvoor verder geen concrete en ernstige aanwijzingen zijn, noch dat hij een verhoogd risico loopt omdat hij een klacht heeft ingediend bij de Procuraduria, te meer gelet op wat in punt 4.5. werd uiteengezet.

4.9. De commissaris-generaal en de Raad betwisten noch ontkennen dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld en gevaarlijk kunnen zijn. Waar verzoeker stelt dat hij komt uit een colonia gedomineerd door MS-13 en verwijst naar algemene landeninformatie over de veiligheidssituatie in El Salvador, wijst de Raad er op dat dit op zich niet voldoende is om een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken nu hij op geen enkel moment aannemelijk maakt dat hij door de bendeleden van MS-13 wordt vervolgd of gevisieerd. In de bestreden beslissing wordt terdege gemotiveerd: *“Ten slotte is het frappant dat u, gevraagd naar wat u specifiek vreest bij terugkeer naar El Salvador, stelt te vrezen vermoord te worden en dat u dan verwijst naar de algemene situatie in El Salvador in plaats van naar uw specifieke problemen (CGVS, p.17). U stelt namelijk dat moorden in El Salvador normaal zijn geworden en dat personen er regelmatig verdwijnen (ibid.). Ook verwijst u naar de moord op uw neef, maar de reden waarom hij vermoord werd weet u echter niet (CGVS, p.17-18). Deze verklaringen doen dan ook vermoeden dat u louter omwille van de algemene situatie in El Salvador bent vertrokken en niet zozeer omdat u persoonlijk problemen kende met de bende. Dit doet dan ook nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”*

4.10. Verzoeker betoogt nog dat hij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico loopt om door bendes te worden gevisieerd omwille van zijn reeds gekende problemen met MS-13.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer.

Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen

die gevlucht zijn voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes geïdendeerd werden.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "*depending on the particular circumstances of their case*" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde bedreigingen door bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in het vizier is gekomen van deze bende. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt dan ook niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden geïdendeerd door bendeleden.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij als getuige van een moord een verhoogd risico loopt bij terugkeer naar El Salvador, herhaalt de Raad dat het risico afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak (UNHCR guidelines, p. 32-33). Een loutere verwijzing naar het enkele feit dat hij getuige is van een moord, volstaat dan ook niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die erop wijzen dat hij omwille van dit specifiek profiel of omwille specifieke omstandigheden een (verhoogd) risico loopt, te meer nu de aangehaalde problemen met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het feit dat verzoeker een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

4.11. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Verzoekers betoog dat zijn vrees valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag en dat hij in El Salvador geen effectieve bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegronnd is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of geviseerd in El Salvador. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

7. Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoeker voert de schending aan van *“het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”*, maar geeft niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze beginselen geschonden acht. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet zou kunnen oordelen over de grond van het beroep. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES